

vypláchnutí pochvy u Marty P-ové, která prý trpěla bílým tokem a nařikala na bolesti, neopravňovaly stěžovatelku k jejímu zákroku; jmenovitě v tom případě bylo její povinností, ve smyslu citovaných služebních předpisů pro porodní báby zdržeti se jakéhokoli ošetřování chorobného stavu jmenované vůbec a neprováděti na ní zejména vyplachování pochvy bez zvláštního příkazu lékaře.

Při rozhodování o tom, má-li býti použito zákona o podmíněném odkladu trestu ve prospěch obžalované nutno míti na zřeteli, že podle úmyslu zákonodávce a znění zákona žádný druh trestných činů není vyloučen z podmíněného odsouzení. V první řadě dlužno však přihlížeti k osobnosti a osobním poměrům vinníka, poněvadž s tohoto hlediska lze spolehlivě posouditi, zda lze důvodně očekávati, že odsouzený povede pořádný život a že tudíž není potřebi výkonu trestu. Ovšem ale zákon žádá podstatné, zvláštního zřetele hodné důvody. Takových však v tomto případě není. Povaha trestného činu obžalované dokazuje, že jest její posuzovati s hlediska přísnějšího, ježto stěžovatelka prohřešila se proti uloženým jí povinnostem hrubým způsobem, ač dosah jednání jako zkoušená porodní babička musila předvídati. Obžalovaná, která měla svou povinnost co nejsvědomitěji vykonávati, nedbala povinností svých, ježto přímo oproti předpisům vyplachovala pochvu ženy těhotné v prvních měsících, a porušila povinnosti tyto přímo hazardním způsobem, při čemž přišel na zmar i lidský život. Jednání toto dokazuje, že obžalovaná není s to, bez výkonu trestu se polepšiti.

Čís. 685.

Zákon o lichvě ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. zák. nebyl zrušen lichvevním zákonem ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1922, Kr II 14/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 18. listopadu 1920, jímž byl obžalovaný sprostěn dle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin lichvy ve smyslu § 4 čís. 1 cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. z., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

důvodů:

Co se týče především námitky, uplatňované obžalovaným v tom směru, že zákon o lichvě ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. z. byl zrušen zákonem o trestání válečné lichvy ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., kterýžto vstoupil prý na místo onoho zákona, nelze námitce této přisvědčiti. Zákon onen nahrazuje totiž, jak vysvítá z § 11 téhož zákona, zákon ze dne 28. května 1881, čís. 47 ř. z., jenž neodpovídal přítomné době. Okolnost, že zákon o lichvě z roku 1914 vyšel v době válečné, jest docela nahodilá. Toto císařské nařízení nebylo vyvoláno snad válečnými poměry, předmět i účel jeho jest jiný, než-li zákona o válečné lichvě. Usta-

novení onoho zákona jsou obdobná jako ustanovení starého zákona z roku 1881 ohledně odpomoci proti nepoctivému postupu při jednáních úvěrních. Jest tudíž i tendence obou zákonů úplně jiná.

Čís. 686.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Pro skutkovou podstatu řetězového obchodu jest lhostejno, že pachatel původně koupil předměty potřeby v úmyslu, by je prodal ve svém obchodě a teprve později se rozhodl pro odbytí jich způsobem, jenž neodpovídá řádnému obchodování. Úmysl, obchodovati se zbožím způsobem nereelním, zračití se může zejména v nákupu takového množství zboží, pro něž pachatel neměl odbytu.

(Rozh. ze dne 9. ledna 1922, Kr II 67/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku lichevního soudu při zemském soudu v Opavě ze dne 30. listopadu 1920, jímž byli obžalovaní sprostěni podle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin dle § 11 čís. 4 zák. ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n., zrušil napadený rozsudek a vrátil věc soudu nalézacímu, by ji znovu projednal a rozhodl.

Důvody :

Dle rozhodovacích důvodů napadeného rozsudku sprostil nalézací soud obžalované, obchodníky Josefa P-a a Rudolfa S-a, z obžaloby pro přečin řetězového obchodu ve smyslu § 11 čís. 4 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. hlavně z toho důvodu, že petrolej, jimi v množství 8, pokud se týče 2 sudů koupený, prodali dále jinému obchodníku, poněvadž proň nenalezli odbytu ve svých vlastních obchodech a bylo nebezpečí, že na něm umikáním a vypařováním značně ztratí, dále proto, že neshledal zisk, jehož prodejem petroleje docílili, nepřiměřeným a nedospěl tudíž ani k závěru, že by následkem zisku toho bylo došlo ke zdražení petroleje nad cenu, jinak v drobném obchodě obvyklou. Nalézací soud nenabyl následkem toho ani přesvědčení, že se obžalovaní pustili do nějakých »řetězových pletich« nebo že si opatřili petrolej v nepřiměřeně velkém množství v úmyslu, by jím provozovali řetězový obchod. Zmateční stížnost namítá, uplatňujíc důvod zmatečnosti ve smyslu § 281 čís. 9 a) tr. ř., právem, že sprostující výrok spočívá na mylném právním posouzení případu. Především není pojmovým předpokladem řetězového obchodu, by pachatel choval již v době koupě předmětu potřeby přímý úmysl, provozovati koupeným zbožím obchod řetězový. Dokonce může se i obchodník z povolání státi vinným přečinem řetězového obchodu také tehdy, koupí-li předmět potřeby původně v úmyslu, prodávati jej ve svém obchodě způsobem, srovnávajícím se s pravidly řádného obchodování, a pojme-li teprve později úmysl, naložiti koupeným zbožím způsobem, vybočujícím z kolejí pravidelného obchodování, takovým, který jednání jeho dodává rázu zbytečného a hospodářsky škodlivého vsunutí se mezi výrobce a spotřebitele, prodloužení nebo stížení přechodu předmětu potřeby do